

FAXE, VILHELM

**Predikan, hållen wid början af urtima riksdagen i Örebro den 20 april 1812, och på högwördige presteståndets begäran till trycket lemnad, af Vilh. Faxe ... Örebro, tryckt hos Nils Magn. Lindh, 1818.**

Örebro  
1818

# EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!



## Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

## EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

## Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

## Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

1812  
EX.A

Teol.  
Pred.  
Riksd.  
(Pr.)  
1700-1829

# Predikan,

hållen

## Wid början af Urtima Riksdagen i Örebro

Den 20 April 1812,

och

På Högwördige Presteståndets begäran  
till trycket lemnad,

af

Vilh. Faxe,

Bisfopp och Procancellor i Lund,  
Led. af S. N. D.



---

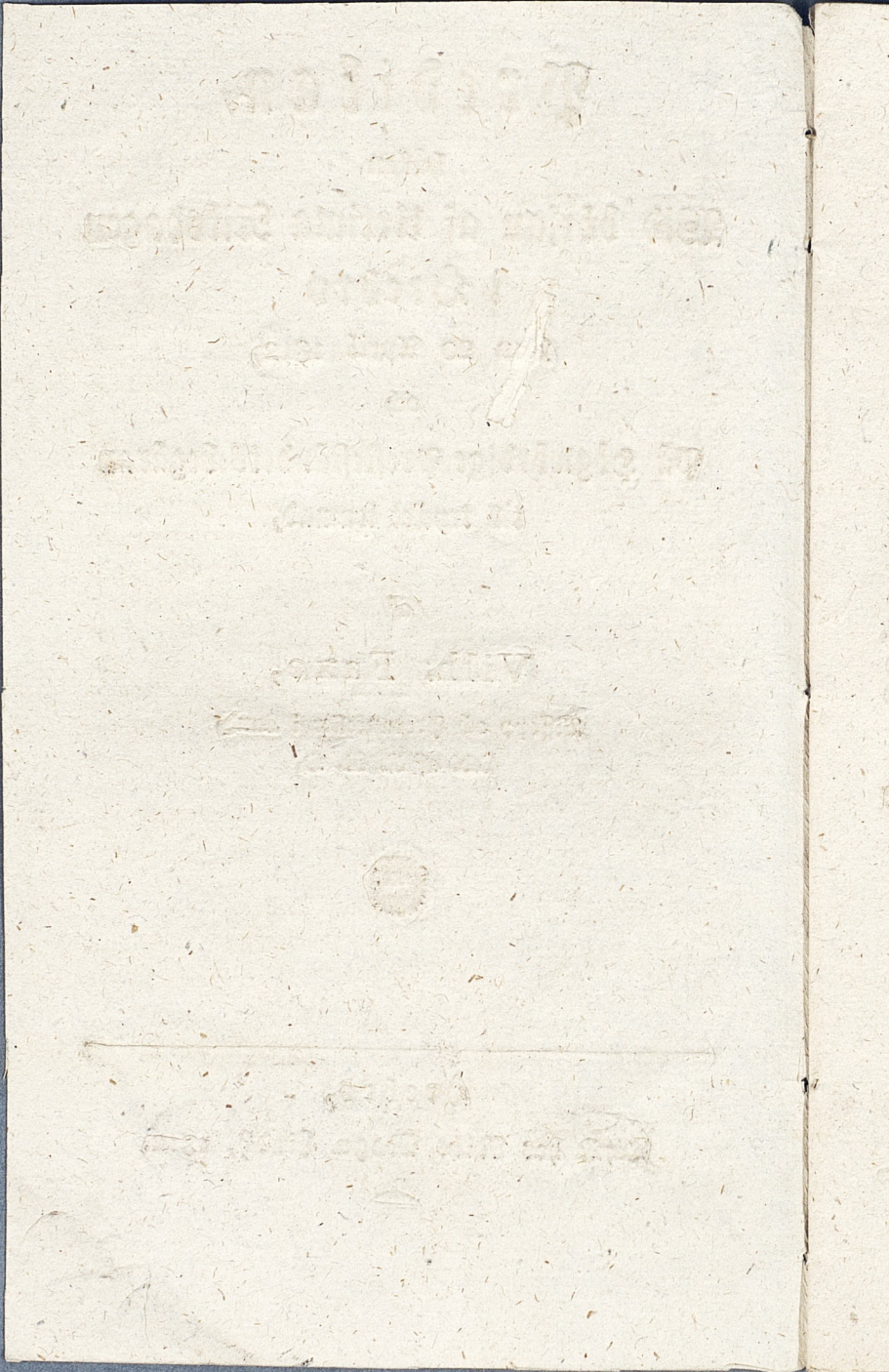
Örebro,

Tryckt hos Nils Magn. Lindh, 1812.

2. 1812 ändradt  
den 1813.

6.

10



**G**ud, Ewige Fader! alla Werldars allsmågtige Regent, Du som styrer hela jorden med rätt och rättfärdighet; Milde Herre Jesu Christe! som med Ditt blod köpt oss till Ditt egendoms folk; Helige Ande! som leder oss med Din nåd och kraft, se mildeligen till det folk, som nu i Ditt Tempel åkallar Ditt namn och prisar den lära, som Du nedsände ifrån Himmelen, att sprida ljus och lycksalighet på jorden! Mätte wi rätt värdera den nåd, Du derigenom bewisat vårt slägte! Mätte detta Christliga Samsund, upplyst och styrkt af Din kraft, liflige känna, hwad det är Konung och Fosterland skyldigt, och allwarligt inse, huru mycket ädelt och nyttigt kan werkas, hwad wålsignelse kan stiftas för närwarande och kommande dagar. Mätte denna kraft böja allas sinnen till Din sanna fruktan, i förening med upprigtig wördnad för den milda Öfwerhet, hwarmed Du wålsignat Ditt Folk! Mätte wi, genom lydnad för lagarne, trohet i våre pligter, enighet i våre beslut och värma för allmänt wäl, lätta Des omsorger, för ljuswa Des dagar och derigenom stadga och befästa lugnet, wålmagten och beståndet af ett ålskadt Faders nesland! Hör oss! Fader wär.

Text. Syr. 10: 24.

The som Gud frukta, the hålla sin Regent wid åro.

Wis i sina råd, öm och allvarsam i sina warningar, Skarp och mogen i sina omdömen, erfaren i Kännedom af menniskor och deras handlingsfatt, tillgifwen den sanna Religionen och waksam för dess pligter, war den Man, af hwars skrifter war uppläs: De Text är hemtad. Syrak insäg lika med de heliga Författare af Gamla och Nya Testamentet, wisten af den nära förbindelse, som är imellan Religionen och Samhälls:ordningen, öfvertygad derom, att hwarken något samhälle kan bestå utan Religion, eller att något kraftigare medel, att dana wärdige Medborgare och rättssinte undersätare gifwes, än den lära wi emottagit af Gud, i Dess ord uppenbarad. Detta witsordas af hans uttryck: **De som Gud frukta, hålla sin Regent wid äro.** Hwad will detta urmärka annat, än att de, hwilkas hjertan äro öppna för Religionens insyrtande, hafwa både wilja och styrka, att uppfylla sine pligter mot Konung och Fosterland. Detta gifwer oss otwungen anledning, att underhålla war andagt med betraktelse öfwer

### Religionens kraft, att bilda rättssinte Undersätare.

Stor och ewig är Din ära,  
 Rik och mild till Werldens tröst,  
 Uppenbarad i din lära,  
 Skrifwen djupt i alla bröst.  
 Må Ditt namn af hjertan dyrkas  
 Rätt på helga läppar fördt,  
 Lasten sijn och dygden styrkas,  
 Då Det blifwer nåmdt och hördt!

Swar:

Svarje sann bekännare af Jesu lära, skall wis-  
 serligen upprigtigt erkänna des Gudomliga kraft.  
 Icke nog, att han med tacksamhet wörddar det höga  
 och rena ljus, som den lemnar förståndet, genom de  
 tydligaste föreställningar om Gud, Des Försyn och  
 den genom Jesum Christum öppnade wäg till en säll  
 öddlighet, om beskaffenheten och widden af en Chris-  
 stens pligter, han, denne redlige Jesu wän, känner  
 äfwen i sitt hjerta verkningarna af dessa sanningar,  
 verkningar, som förändrat och förädlat alla hans tänk-  
 sätt och handlingar, och han ersar dageligen, att Je-  
 su Christi Ewangelium är en Guds kraft als-  
 lom dem till salighet, som tro. (Rom. 1: 16.)  
 Han följer med uppmärksamhet alla Guds wägar och  
 använder till sin widare förbättring alla tillfällen, som  
 påminna honom Guds fordringar. Af den barmherz-  
 tighet och nåd, som för Jesu skull är honom weder-  
 faren, lifwas hans hjerta af den ömmaste genkärlek,  
 af den djupaste wördnad för allas Fader och wälgör-  
 re, glad, att i den krets, Försynen satt honom, kun-  
 na, medelst nådens kraft, genom ett samwetsgrant  
 iagttagande af sine pligter, ådagalägga denna sin kär-  
 lek. Af samma grund eldas hans hjerta för medmen-  
 niskors wäl. Han ser uti dem sine bröder, och bis-  
 träder dem, som sine likar, skapade af samma Fader,  
 återlöste genom Jesu blod, ledde af samme Ande,  
 som styrkt och ledsagat honom på fridens och helgel-  
 sens wäg, alla ernade till samma himmelska Fäder-  
 nesland. Sätt honom på hwad plats, som hållst.  
 Han må wara besallande eller lydande. Han är un-  
 derdånig all menstlig ordning för Herrans  
 skull. (1 Petr. 2: 13.) Betraktad som undersäte,  
 skall Religionens segrande kraft biträda och styrka ho-  
 nom

nom wid alla handlingar, uppenbare eller hemlige, wid alla förrättningar, som äshsta allmänt eller enskildt wäl. Är det fråga om den underfätliga pligt att hålla sin Regent wid tro, hwem är mera willig, än denne, att iagttaga de förbindelser, som Guds och werldslig lag kräwa i detta wigtiga affeende. Dese förbindelser fordra icke mindre wördnad för Öfwerheten, än lydriad för lagarne, trohet i förrättningar, uppoffringar för Fäderneslandets behof. —

**Uppoffringar för Fäderneslandets behof — trohet i förrättningar, lydriad för lagarne, wördnad för Öfwerhet — hwilka pligter!** jag upprepar dem — Pligter på hwilka millioners wäl beror. Samhällen skola störas och förswinna, eller tillwäxa och blomstra, i samma mohn, som dese pligter heligt wärdas. Förswundne Hjeltar, nitiske Kädgifsware, redlige Medborgare bland forntidens folkslag, hwad namn bära nu edra Fädernesland? detta för eder så låra namn. Dese Land, som edra upproriske, trolose, egennyttige, oenige efterkommande lemnat oförswarade åt Grannars härfflyktad, — huru många hwälfningar hafwa de icke undergått? Hwad har förswagat den starka arm, som war upplystad till Fosterlandens förswar, hwad har borttagit det mod, hwad har återhållit den allmänna wälwilja, som så kraftigt understödde Europens ryktbara folkslag, dese, som så länge varit upplyste af Evangelii klarhet? Döslom det icke — hafwa de alltid agtat hafwa Gud i tänslö? (Rom. 1: 28.) Söfom källan till denna undergång — lasternas tilltagande wälde, Religionens förlorade, nej — förbragade kraft. Det är dock denna enda kraft, som kan upprätthålla och styrka swage dödlige.

Huru

Huru wisar sig då den, i affeende på **wördnad** för **Öfwerheten**? I Naturen är nedlagt hos alla folkslag den känsla, som deras egen förman underhållit, att hysa wördnad för den styrande magten. Men öppnom tidböckerna. Hwad wittna de? Huru ofta har icke denna wördnad öfvergått till slawisk fruktan? Huru ofta har icke denne bildat rådde, skrymtande och sege undersåtare, liwade icke af kärlekens, tillgifwenhetens och den sanna wördnadens ljuswa, utan bundne af råddhogans och båkswans tynskande band, uppmärksamme på första tillfälle att sjelfwe lösa de bojer, som förnustet sagt dem, wans hedra menckligheten? Huru talar Gud i sitt ord? Han framställer **Konungar** och **Förstar**, som **Landets** **Såder** och **wälgörare**, som ömt skydda sine barn och oasbrutit waka för deras wäl; — som de, hwilka på jorden föreställa en bild af Hans regering ibland menniskors barn; — som **Personer**, hwilkas för rättning Han sjelf förordnat; **Ingen Öfwerhet är utan af Gudi** och **den Öfwerhet, som är, hon är stickad af Gudi.** (Rom. 13: 1) Han anser dem, som **Sine tjenare**, hwilke dels genom sine omsorger, sin wisshet, ömhet och wälwilja skola utbreda trefnad och wälsignelse öfwer flere tusende, ja ofta flere milstioner af det slägte, för hwars lycksalighet Konungarnas Konung Sjelf uppoffrat allt, — dels, då de heligaste förbindelser icke kunna återhålla menniskor från brott, skola bära swärdet icke förgäfwes, utan blifwa den till straff, som illa gör. (Rom. 13: 4.) Hwem inser wigten och wärdet af denna Gudomliga stiftelse, och skulle icke wörda den? Hwem skulle wägra den willigaste tillgifwenhet åt Öfwerhet, som så wärdigt uppfyller sitt höga kall? Skulle man kunna

ausas

anses för en sann Religionens vän och vara glömsk af Guds bud: **Frukta Herren och Konungen.** (Ordsp. B. 24: 21.) Glömsk af Jesu föreskrift, som bjöd sine vänner iagttaga den noggrannaste **aktning**, äfwen för Hedniske Regenter (Math. 22: 21.) Skulle man twista derom, att hans Apostlar woro lifwade af Religionens kraft, då de, också under Hedniskt öfwerwälde förenade dese trenne bud: **Älfter Bröderne, frukter Gud, ärer Konungen.** (1 Petr. 2: 17.) Huru ren och ofskrymd blifwer denna ära hemburen åt ädle Furstar af Jesu Religions sanne bekännare? Det är icke den slawiska förställningen, som skulle utgöra wördnadens uttryck. Den yttre hedersbewisningen (Rom. 13: 7.) får sitt sanna wärde af des inre grund. **Tron och gudaktigheten** skall utmärkas genom kärleken, såsom **Iagens fullbordan.** (2 Petr. 1: 5, 7. Rom. 13: 8.) Hjertats upprigtighet och gerningarnas renhet yrkas framsför allt: annat är skrymtans språk, bannlyst af Christendomens Stiftare. Kan wäl vara fråga om annat, än hjertats rena och oförstådda wördnad, när ett himlens sändebud bjuder andagtens upplystande till alla wäsenders Fader med böner, åkallan, förbönner och tacksågelfer för Konungar och all Öfwerhet, på det wi må lefwa uti ett roligt och stilla lefwerne, i all gudaktighet och ärlighet. (1 Tim. 2: 1.) Den af Religionens kraft lifwade Undersåten anser för en owillkorlig pligt att tänka och tala wäl om den styrande magtens bud och anstalter till landets wäl. Han förklarar allt till det bästa och söfer att deröfwer för sine medborgare utbreda det klaraste ljus. Han förekommer misnöjen, söndring och Inorr, öfwerlygd om sanningen af Jesu försäkran: **att**

att hwart och ett rike, som söndrar sig sjelft, warder förödt, och hus faller på hus. (Luc. 11: 17.)

Hvem är mera mån att genom laglydnad hålla sin Regent wid äro, än denne? Utan laggar kan intet Samhälle bestå. Huru är det möjligt, att ordning, lugn och säkerhet, desse ömma föremål för menckligheters fordringar kunna winnas, utan desse faststälde öfwerenskommelser, hwars öfwerträdelser äro brott mot Samfundsmänniskans heligaste rättigheter? Skulle jag föra edra tankar på det förvirrade tillstånd, då lagarne förtrampas, samhälls-föreningen lossas, antagne föreskrifter gåckas, de ömmaste föreställningar, de faderligaste warningar sinädas, — beles, — skådom då de öfvergifne hus, som föräldrar och husbönder lemnat, båkwarder för sine barns och sine tjeneras mordiska anslag: — Skådom desse ömma markar, neddignande af sorg öfwer barns dårskaper och willor, hör om dem ropa: **Min son, blanda dig icke bland de upproriske** — och ingen hörde denna röst. Föreställen eder menniskohopar, som wille — men icke kunde wara sig hellsom en lag, irrana de från ställe till ställe, bådande på nära och fjerran afstånd fasa och förskräckelse — och desse woro Christne — Landets barn — O! mitt Fädernesland! O! min Fosterbygd!

Men jag skulle ju tala om laglydige undersåtare? Wisserligen förtjenar den medborgare detta namn, som till den grad iagttager lagens fordringar, att ingen skall förebå honom någon afwikelse, ingen skall bestraffa honom för någon öfwerträdelse: Men äro dermed Religionens fordringar uppfölde? I des namni talar Paulus; **Man måste wara underdånig icke**

icke allenast för straffets skull, utan och för samwetets skull. (Rom. 13: 5.) Der lagen icke kan tala, der talar samwetet. Detta glömmet ej Jesu bud: **Allt det I wiljen menniskorna skola göra Eder, det gören I och dem.** (Matth. 7: 12.) Med desse tänkesätt skall den rättssinnte undersåtaren sprida glädje och wälsignelse öfwer alla sina lifar. Och hwilken kraft blifwer då starkare, att bibehålla det samfunds-band, som igenom lagar förenar Öwerhet och Undersåtare, antingen det, som Religionen lemnar, eller det man wäntar af twång — och straffmedel? Huru långt sträcka sig de siftnämnde? Icke ens till alla yttre handlingar. Endast de gröfste och uppenbara brott ligga under lagens dom, och det gifwas wiså tiders lynnen, då en del af desse icke komma under denna benämning. Men huru många af wifeser kan man icke räkna, för Samhällens bestånd, i den mohn wädliga, att de genom desse, icke mindre, än alldeles upplöfas? Fåfången och omätligheten, som förstöra allt; wållusten, som förstör allt; lättjan, som försätter allt i owerkamhet; egennyttan, som fordrar allt för sig sjelf, och intet för det allmänna; afwunden, som pochar på allt; twedrågten, som uppstår allt. — Hwilka wapen skola besegra desse Statens inwärtas fiender, utom de, som Christendomen erbjuder åt menniskohjertat? Kan det rätt förändras, förädlas och styrkas till nog ståndagtig strid emot, och säker seger öfwer oheliga begär, genom andre medel, än Religionens kraft? Sökom någon annan källa, att däråf hämta springande watten till ewinnerligt lif. (Joh. 4: 14.) I skolen träffa blott usla brunnar, de der icke watten gifwa.

Och hwad skall man säga om troheten, denna så nödwändiga dygd för rättfinte undersåtare, utom hwilken hwarken Regenter hållas wid åro eller Fosterlandet har något, att af sine Söner påräkna? Måne denna skulle kunna helig hållas, utan Religionens kraft? Wärdas skall denna, säger man, af den, som är nog uppmärksam på årans fordringar. Det är sant, att hederskänslan är icke fåfängt nedlagd i menniskohjertat. Stark och ädel kan den vara, listig och werksam hos den bildade och om sann heder upplyste medborgaren. Men af hwem bedömmes des värde? Antingen af mig sjelf eller af andre. Huru partisk i förra och huru osäker i det senare affeendet? Huru ofta har den icke blifwit misledd? och genom denna misledning grundlagt de swartaste gerningar. Hwilkens bifall är säkrast: Guds eller menniskors? Det senare så nitiskt sökt, så ofta wägradt eller wunnit, förswinner snart, det förra erhållit och wärdadt, skall aldrig upphöra. Ewigheten skall fullkomna des värde. Det allseende ögat wäkar ju öfwer alla hjertats tankar? Ensamt kan man bedöma om något swelt deruti är: (Joh. 1: 47.) och detta skall en gång uppenbaras wid Jesu Domstol. (2 Cor. 5: 10) Skulle med desse utfigter Christne brista i trohet? eller förtjena de detta namn, som förhårda sig mot Christendomens mest tydliga förbindelser, stadfastade genom heliga eder, aflagde wid Jesu Christi Evangelium, hwars wälsignelser och kraft affågas för tid och ewighet genom otrohetens nersliga brott. Kan man wänta den vara sin Konungs och sitt Fosterlands wän, som icke är en Jesu wän? Kan man påräkna trohet i de ringa ting, som åro af menniskor anfortrodde, då man wägar vara otrogen emot Gud,

den

Den allstyrande Konungen? Men hwad wärma, ömhet och nit skall icke utmärka alla steg hos den, af Jesu bud intagne medborgaren? Aldrig skall hos honom främmande guld återhålla de wapen, som söras till Gäderneslandets frälsning, eller insmygas inom de murar, som försvaras af trogne stridsmän. Swårigheter och motstånd skola aldrig hejda bemödandet för medmänniskors upplysning, förbättring och förädling. Ingen strid skall förmätkas imellan kunskeper och förhållande. Gliten, ärligheten och medborgerligt nit skola icke förswagas eller förfalla, genom egenlyttiga planer. Den idoge arbetaren skall icke afsträckas af någon möda. Desz starka arm skall icke blifwa kraftlös af wållustens gift. Hwarje hjerta skall alltid wara warmt för Gud, Konung och Fosterland.

Med dese tänksätt kan den rättssinte Undersåten icke undandraga sig, att nitiskt bidraga till Gäderneslandets behof. Äfwen dertill är han styrkt af Religionens kraft. Fosterlands kärleken består icke i fromma önskingar, eller toma ord, eller en och annan lysande gerning. Ledd ur otigtiga källor, national-högmod, eröfrings-begär, widskjeddelse, utbreder den fasa och försträckelse. Detta tappra forntidens folk, i hwars bröst denna så häftigt brann, att alla andra folkslag wanhedrades med det nelligaste förakt, har ju åt efterwerlden lemnat sitt namn, stämpelade med grymhet och blod. Warmt war desz hjerta för Fosterbygden, men det war ej bildadt, genom någon sann Religions heliga insyande. Werkingarne blefwo föröddande, icke wålgörande. Hwillet ljus utspredes icke öfwer detta ämne af Jesu lära! Hon bjuder ju, att wi skola draga hwars annars öf: hon andas den allmänna och mest oegennyttige kärleken.

lek. Hon knyter ett oupplösligt band inellan wör-  
 naden för Gud och tillgifwenheten för våra lifar.  
 Den som icke älskar sin broder, som han ser,  
 huru kan han älska Gud, som han icke ser.  
 (1 Joh. 4: 20) Att använda sine krafter till allmänt wäl,  
 att äfidosätta egne fördelar (1 Cor. 10: 24.) till  
 befordran af samhällets bestånd, att uppmuntra andre  
 till samma ädla bemödande, äro grundsatserne i den  
 lära wi bekänne. Stor är denna upproffring: **Wi**  
**skola låta wårt lif för bröderna.** (1 Joh. 3: 16.)  
 Men kraftfull denna tröst: **De som hafwa magt,**  
**att dräpa kroppen, hafwa dock icke magt,**  
**att dräpa själen.** Den Gudomlige Förlofaren  
 skall Sjelf emottaga denne den trogne och nitiske  
 tjenaren i ewiga fridshus och sätta honom  
 öfwer mycket. Hwad hinder till stadgande af Ska-  
 derneslandets wäl, skulle då möta de rättfinte Under-  
 sätare, som wandra i Herrans kraft. Då al-  
 la äro bestämde, att sätta gränser för egennyttiga be-  
 går, då alla krafter sammansmälta till ett helt, för  
 det allmänna bästa, då de äro endrägteligen för-  
 enade genom fridens band, att utgöra en  
 ande och en själ, med hwad bifall skall icke deras  
 verk krönas af Gud, kärlekens Fader, som stadgat  
 detta orubbliga wilker för dem, som skola räknas  
 bland **Sans wänner**, — att de hafwa kärlet  
 inbördes. (Joh. 13: 35.) **Wätte, Christelige Åhd:**  
**rare, wi kunna förwänta detta bifall! Wätte wår åt-**  
**gård utmärka, att wi sökt det! och wåra hjertan witts-**  
**na med of, att wi wunnit det! Serre wisa of**  
**Dina wågar, och lär of Dina stigar. Led**  
**of i Dine sanning och lär of, Du är den**  
**Gud, som of hjälper.** (Ps. 25: 4, 5.)

Swega

Swea Koning! Öfwer Dig nedkallar ett troget folk all Religionens kraft, till wälsignelse af det höga kall Werldarnes Allsmågtige Styresman Dig onförtrott. Med hjertats innerliga tacksamhet wörddar Det den outtröttliga wälsamhet för detta Folks och detta Lands wälgång, sällhet och ära, som Dig medfödd, aldrig kunnat återhållas, hwarken af ärens mängd, sjudomars plågor eller mödornes tyngd. Om någon mörk dag stört lugnet i Ditt ömma hjerta deraf, att icke allt Ditt folk Dig lydigt varit — Landets Mittde Fader! Förlåt dem — de wiste ej hwad de gjorde. Emottag i detta Tempel alla Swea Barns förnyade, gemensamma, heliga löften om den wörddnad, lydriad, trohet och Fosterlands kärlek, som bär sanna stämpeln af Religionens kraft; då skall hwarje dag blifwa högtidlig för Ditt hjerta, af den glada öfwerengelse, att Du regerar öfwer ett Folk, som fruktar Gud och håller sin Regent wid äro.

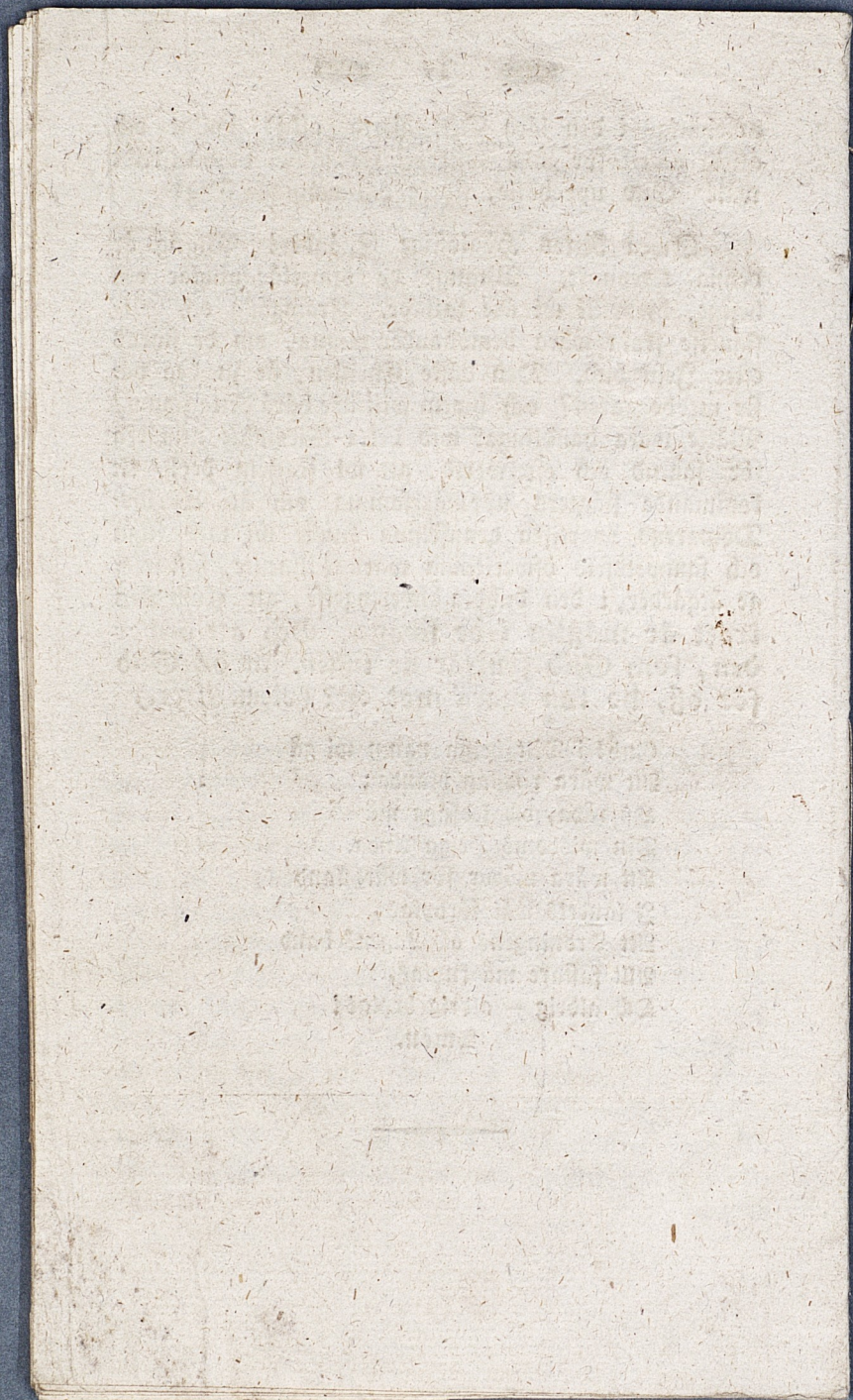
Högborne Furste! Inom dese Helgedomens murar, hafwer Swenska Folket först förenat sina hjertan för Dig, ledt af hoppets ljusa utsigter. Sedan styrkte af erfarenhetens säkra ledning, framtråda för Dig wi i dag glade, att å samma ställe kunna nytra den samning: Utgången har icke blott rättfärdigat, utan öfwerträffat vårt hopp. Mitt hjerta kan icke tolka — och jag wägar tillägga, hwilket Swenske hjerta skulle kunna tolka, hwad det känner sig vara Dig, Adle Furste, Skyldigt! Mätte wåra gerningar och vårt förhållande, synede af Jesu Religions Ande, tala bättre, än wåra ofullkomliga uttryck. Mätte denna första samling af det Folk, Du så ömt älskar, oafbrutit ledas af de grundsatser, som  
inne

innehållas i den lära Ditt hjerta alltid hyllat och alltid ansett för enda vilkoret för allmänt och enskildt wäl! Gud uppehålle, styrke och wälsigne Dig!

Swea Rikes Högloflige Ständer! Wigtig är denna tidpunkt. Wigtige de öfwerläggningar och beslut, hwartill wi äre kallade. Framgång och wälsignelse skola våra bemödander winna, om de styras efter Jesu bud. Den bästa Christen, är ju den bästa medborgaren? och hwem will icke bära detta namn? Mätte våra handlingar wid detta Riksmöte utmärka för samtid och efterwerld, att wi förtjent det! Åt kommande slägters uppmärksammas och åt Werlds-Domarens opartiska granskning kunne wi med lugn och samwetsfriad öfwerlemna våra wälmente, fast swage åtgärder, i den dubbla öfwertygelse, att Herrans kraft är mågtig i de swage. Och att öfwer den, som Gud fruktat är ingen. Är då Gud för oss, ho kan wara mot oss? (Rom. 8: 31.)

Gud! i Ditt helga namn wi gå  
 Allt våra rådslag blanda;  
 Oss råda, och ledsaga må  
 Din wisdoms Helga Anda.  
 Allt våra mödor för vårt land  
 I landets wäl förbytast,  
 Allt Ordningens och Lagens band  
 Allt fastare må knytast,  
 Och aldrig — aldrig brytast!

Amen.



[www.books2ebooks.eu](http://www.books2ebooks.eu)